

Sygn. akt II Ca 967/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Żurawska

Sędziowie: SO Alicja Chrzan

SO Longina Góra

Protokolant: Alicja Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. L.**

przeciwko **I. G., J. G., K. R. i M. R.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 24 lipca 2014 r., sygn. akt I C 382/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i II w ten sposób, że zasądza od pozwanych I. G., J. G., K. R. i M. R. na rzecz powódki B. L. kwoty po 3.018,68 (trzy tysiące osiemnaście 68/100) zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 lutego 2014 r. oraz kwoty po 151 zł tytułem kosztów procesu, zasądza od powódki na rzecz pozwanych kwotę 798 zł tytułem kosztów postępowania, nakazuje powódce B. L. uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwotę 1.126 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanych kwotę 245 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 967/14 (transkrypcja wygłoszonego uzasadnienia)

Początek tekstu

[Przewodnicząca 00:00:01.158]

W sprawie, sygnatura akt II Ca 967/14. Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy, w składzie następującym - Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Aleksandra Żurawska, Sędziowie: Alicja Chrzan, Longina Góra. Po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015 roku w Świdnicy na rozprawie sprawy z powództwa B. L. przeciwko I. G., J. G., K. R. i M. R. o zapłatę. Na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z

dnia 24 lipca 2014 roku, sygnatura akt I C 382/14, po pierwsze zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1-ym i 2-im w ten sposób, że zasądza od pozwanych I. G., J. G., K. R. i M. R. na rzecz powódki B. L. kwoty po 3.018 złotych 68 groszy, z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 lutego 2014 roku, oraz kwoty po 151 złotych tytułem kosztów procesu. Zasądza od powódki na rzecz pozwanych kwotę 798 złotych tytułem kosztów postępowania. Nakazuje powódce B. L. uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Wałbrzychu kwotę 1.126 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu. Zasądza od powódki na rzecz pozwanych kwotę 245 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Postanowienie w sprawie, sygnatura akt II Cz 1320/14. Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym - Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Aleksandra Żurawska, Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Alicja Chrzan, Sędzia Sądu Okręgowego Longina Góra. Po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2015 roku w Świdnicy na rozprawie, sprawy z powództwa B. L. przeciwko I. G., J. G., K. R. i M. R. o zapłatę na wskutek zażalenia pozwanych od postanowienia zawartego w punkcie 2-im wyroku Sądu Rejonowego, w Wałbrzychu z dnia 24 lipca 2014 roku, sygnatura akt I C 382/14, postanawia umorzyć postępowanie. Uzasadnienie: Sąd Okręgowy umorzył postępowanie zażaleniowe wywołane zażaleniem pozwanych na koszty postępowania wskazane w punkcie 2-im wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 24 lipca 2014 roku, sygnatura akt I C 382/14, bowiem o kosztach postępowania przed I instancją orzekł w wyroku z dnia 5 lutego 2015 roku, sygnatura akt II Ca 967/14. Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. Trzysta osiemdziesiąt pie... 355 KPC orzeczono jak w sentencji, bowiem wydanie postanowienia stało się zbędne. Uzasadnienie w sprawie, sygnatura akt II Ca 967/14. Apelacja jest zasadna. Sąd Okręgowy nie podziela oceny prawnie ustalonego stanu faktycznego, oraz wyciągniętych z tej oceny przez Sąd Rejonowy wniosków. Zgodnie z artykułem 387 par. 1 KPC, Sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania. Redakcja powyższego przepisu powoduje, że Sąd Odwoławczy jest związany zarzutami naruszenia przepisów prawa procesowego, a zatem nie może oceniać prawidłowości postępowania Sądu I instancji w zakresie, jakim nie jest on kwestionowany przez skarżącego. Wyjawszy przypadki, gdy wadliwość tego postępowania prowadzi do jego nieważności. Sąd Odwoławczy jest natomiast zawsze, bez względu na treść zarzutów zobowiązany do zbadania zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem materialnym, vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 roku, sygnatura akt III CZP 49/07- przede wszystkim wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 376 par. 1 KPC dłużnik solidarny, jeśli spełnił świadczenie, to może żądać jego zwrotu w częściach równych od współdłużników, o ile współdłużnicy solidarni nie umówili się inaczej. Podkreślić nadto należy, że między współdłużnikami zobowiązanymi do zaspokojenia roszczenia regresowego, nie zachodzi odpowiedzialność solidarna. Dodać nadto należy, że przy ustalaniu części, jakich od pozostałych dłużników może żądać dłużnik, który spełnił świadczenie, uwzględnia się poza świadczeniem głównym także spełnione świadczenia uboczne, między innymi odsetki za opóźnienie a także koszty procesu, o ile dłużnicy ci byli w stanie opóźnienia wykonania zobowiązania w chwili, gdy koszt te powstały. Vide komentarz do artykułu 376 Kodeksu cywilnego w komentarzu do Kodeksu cywilnego Lexisnexis, wydanie 9-te w roku 2009. Zatem w okolicznościach niniejszej sprawy skoro powódka, jako z 6-ciu dłużników solidarnych na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 11 lutego 2009, sygnatura akt I C 754/08 zgodnie z treścią artykułu 376 par. 1 Kodeksu cywilnego, zwróciła E. M. część nadwyżki ponad 1/6 spełnionego przez nią, jako 1-go z dłużników solidarnych świadczenia na rzecz (...), jako wierzyciela. Zgodnie z treścią umowy z dnia 31 października 2003 roku - vide karta 66 - 68, to jest kwotę 14.925 złotych 45 groszy, a nadto osobiście spłaciła powyższego wierzyciela do kwoty 20.928 złotych 89 groszy. To oznacza, że zaspokoiła ona wierzyciela (...), do kwoty 35.854 złotych 34 groszy, według wyliczenia - 14.925 złotych 45 groszy + 20.928 złotych 89 groszy, to jest w 26,25 procentach przy wierzytelności w kwocie ogółem 136.587 złotych 58 groszy - vide karta 107 - 113. Powódka w niniejszej sprawie wobec wykonania swojego, jako współdłużnika zobowiązania w stosunku do E. M., według wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 11 lutego 2009 roku, sygnatura akt I C 754/08 domaga się od pozostałych współdłużników między innymi zwrot kwoty 19.075 złotych, stanowiącej sumę kwoty 15.000 złotych, jako spłaconą na rzecz E. M. należność główną. Kwoty 2.157 złotych, jako spłaconych kosztów sądowych. Kwoty 1.918 złotych, jako spłaconych odsetek. Zauważyć jednak należy, że powódka zwalniając się ostatecznie w dniu 26 stycznia 2014 roku - vide karta 19 z długu wobec E. M. wskazanego w powyższym wyroku w istocie uiściła na jej rzecz należność główną, w kwocie 11.816 złotych 20 groszy, według wyliczenia - 15.000 - 3.183 złote 80 groszy. Koszty procesu w kwocie 2.157 złotych, według wyliczenia - 2.230 - 163 złote, oraz odsetki od należności głównej w kwocie 952 złote 43 grosze, według wyliczenia - 14.925 złotych 45 groszy - sumę kwoty 11.816 złotych 20 groszy i 2.157 złotych. Nadto zauważyć należy, że w dacie wydania

wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 11 lutego 2009 roku, sygnatura akt I C 754/08 pozwani w niniejszym procesie byli w stanie opóźnienia wykonania zobowiązania w stosunku do wierzyciela (...) - vide karta 108 - 111. Zatem powódka w oparciu o treść artykułu 376 paragraf 1 kodeksu cywilnego, ma skuteczne roszczenie w stosunku do pozostałych dłużników solidarnych wymienianych w umowie z dnia 31 października 2003 roku, zawartej z (...), jako wierzycielem - vide karta 66 - 68. O zwrot na jej rzecz od każdego z nich po 2.985 złotych 9 groszy, według wyliczenia - 14.925 złotych 45 groszy "/" 5. Bowiem za pośrednictwem E. M. zaspokoiła ona wierzyciela na kwotę 14.925 złotych 45 groszy, co oznacza, że spełniła świadczenie w zakresie przenoszącym tę część, która według stosunku wewnętrznego między współdłużnikami obciąża ją, jako świadczącego dłużnika. Porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2001 roku, sygnatura akt V CKN 500/00. Roszczenie powódki ponad tę kwotę z tytułów wyżej wskazanych przez powódkę nie jest zasadne. Zasadne jest natomiast żądanie powódki zasądzenia na jej rzecz kwoty 167 złotych 95 groszy tytułem poniesionych opłat pocztowych, bowiem znajduje ono oparcie w treści artykułu 376 par. 1 Kodeksu cywilnego. Nie jest zasadne roszczenie powódki o zapłatę kwoty 3.275 złotych 45 groszy z tytułu skapitalizowanych odsetek, bowiem nie znajduje ono oparcia w treści artykułu 482 par. 1 Kc, skoro powódka domaga się od każdej wskazanej w żądaniu pozwu kwot odsetek z przed dnia wytoczenia powództwa, co w istocie oznacza, że powódka domaga się podwójnego liczenia odsetek. Wobec powyższego, powódka na podstawie art. 376 par. 1 Kodeksu cywilnego zasadnie od każdego wymienionego w powyższej umowie z dnia 31 października 2003 roku współdłużnika, może domagać się zwrotu po 3.018 złotych 68 groszy, według wyliczenia - 14.925 złotych 45 groszy + 167 złotych 95 groszy podzielić na 5. Sąd Okręgowy przystępując do rozważenia zarzutu apelacji naruszenia przez Sąd Rejonowy w istocie art. 118 Kodeksu cywilnego, uznaje go za zasadny, bowiem roszczenie regresowe dłużnika solidarnego przedawnia się z upływem lat 10. Skoro w niniejszej sprawie o regres spełnionego świadczenia, nie jest ono związane z prowadzeniem przez powódkę i pozostałych dłużników, jako dłużników solidarnych działalności gospodarczej. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym stało się ono wymagalne, art. 120 par. 1 Kodeksu cywilnego. W niniejszej sprawie wiek przedawnienia rozpoczyna się od dnia 20 czerwca 2008 roku, to jest od dnia doręczenia powódce nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wystawionego przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, w dniu 19 maja 2008 roku, w sprawie, sygnatura akt: I Nc 484/08 z powództwa E. M. przeciwko J. G., B. L., K. R. - vide karta 22 i karta 14, w aktach sprawy I C 754/08. Skoro powódka złożyła pozew w dniu 14 lutego 2014 roku, to wbrew pogładowi Sądu Rejonowego roszczenie powódki w stosunku do I. G. nie uległo przedawnieniu. Z całą mocą podkreślić należy, że nie jest trafny pogląd Sądu Rejonowego, że powódka nie ma podstawy prawno-materialnej do domagania się od pozostałych współdłużników solidarnych zwrotu kwoty 14.925 złotych 45 groszy. Przy czym powódka wskazuje kwotę 15.000 złotych. Z tej przyczyny, że z tego prawa skorzystała już jedna z dłużniczek solidarnych to jest E. M., bowiem jak wskazano wyżej, według artykułu 376 par. 1 Kodeksu cywilnego prawo do regresu w częściach równych wobec pozostałych współdłużników solidarnych ma każdy dłużnik, który zaspokoił wierzyciela, w tym powódka, która zaspokoiła wierzyciela za pośrednictwem E. M. zwracając jej kwotę 14.925 złotych 45 groszy. Nie jest również trafny pogląd Sądu Rejonowego, że stosunki między poręczycielami z unormowanych przez przepisy o solidarności, bowiem jak prawidłowo w pierwszej części tego uzasadnienia zauważył Sąd Rejonowy między współdłużnikami zobowiązanymi do zaspokojenia roszczenia regresowego, nie zachodzi odpowiedzialność solidarna. Sąd Okręgowy w oparciu o wskazaną w pozwie wyżej określoną podstawę taktyczną, mając na uwadze to, że nie jest związany sformułowaniem konkluzji pozwu, dokonany przez powódkę i zmieniając w wyroku brzmienie tej konkluzji nie narusza art. 321 Kodeksu postępowania cywilnego, bowiem nie zasądza więcej niż powódka żądała. Uznał roszczenie powódki za zasadne w rozumieniu art. 376 par. 1 Kodeksu cywilnego w stosunku do każdego z pozwanych, co do kwoty 3.018 złotych 68 groszy. Należna zgodnie z treścią art. 481 par. 1 Kodeksu cywilnego ustawowe odsetki, od zasądzonych, od każdego z pozwanych kwot Sąd Okręgowy zasądził od dnia 12 lutego 2014 roku, bowiem pozwani wezwali powódkę do spełnienia świadczenia, otrzymali w dniu 4 lutego 2014 roku - vide karta 12, i nie spełnili go w wyznaczonym przez powódkę terminie 7-iu dni - vide karta 20-21. Sąd Okręgowy z przyczyn wyżej wskazanych uznał żądanie pozwu w pozostałym zakresie, jako bezzasadne. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 par. 1 KPC zmienił zaskarżony wyrok, jak w punkcie 1-ym sentencji. Sąd Okręgowy o kosztach postępowania przed I instancją orzekł na podstawie art. 100 KPC, a o kosztach postępowania przed II instancją na podstawie art. 100 KPC, art. 108 par. 1 KPC, art. 391 par. 1 KPC. Mając na uwadze fakt, że powódka utrzymała się w swoim żądaniu

w I i II instancji na poziomie 67%, a nadto mając na uwadze fakt, że pozwaniu w sprawie byli współuczestnikami materialnymi, a nie uczestnikami formalnymi. (...)

[koniec części 00:16:25.999]